

Sygn. akt I C 3259/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2017r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Włodarek

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Paszczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 lutego 2017r.

sprawy

z powództwa (...) **Finanse Sp. z o.o. S.K.A. z/s w P. (KRS (...))**

przeciwko pozwanej **S. C. (PESEL (...))**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej S. C. na rzecz powoda (...) Finanse Sp. z o.o. S.K.A. z/s w P. kwotę 652,50zł (sześćset pięćdziesiąt dwa złote 50/100) wraz z odsetkami ustawowymi, z tym że od dnia 1 stycznia 2016r. odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości nie przekraczającej w stosunku rocznym odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od dnia 24 lutego 2012r. do dnia zapłaty,
2. zasądza od pozwanej S. C. na rzecz powoda (...) Finanse Sp. z o.o. S.K.A. z/s w P. kwotę 30,00zł (trzydzieści złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 3259/16

UZASADNIENIE

W dniu 24 lutego 2012r. powód (...) Finanse Sp. z o.o. S.K.A. z/s w P. skierował do tut. Sądu żądanie zasądzenia od pozwanej S. C. kwoty 652,50zł wraz odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód przytoczył okoliczności wskazujące na jego legitymację czynną oraz oznaczył źródło zobowiązania, jego wysokość oraz wymagalność podając, iż dochodzone roszczenie stanowi należność wynikającą z nienależycie wykonanej umowy o pożyczki łączącej pozwaną z poprzednikiem prawnym powoda.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 20 marca 2012r. w sprawie o sygn. akt I Nc 905/12 uwzględniono w całości roszczenia powództwa i orzeczono o kosztach postępowania.

Postanowieniem z dnia 31 maja 2012r. w sprawie o sygn. akt I Nc 905/12 opisane wyżej orzeczenie zaopatrzone w klauzulę wykonalności.

Pozwana skutecznie złożyła wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu oraz sprzeciw od opisanego wyżej orzeczenia.

Pozwana zaskarżyła przedmiotowe orzeczenie w całości i wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu tego pisma procesowego pozwana podniosła zarzut przedawnienia.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

Powód (...) Finanse Sp. z o.o. S.K.A. z/s w P. jest następcą prawnym (...) Finanse Sp. z o.o. Sp. k. z/s w P. i prowadzi działalność gospodarczą m.in. w zakresie udzielania pożyczek.

W dniu 17 grudnia 2008r. pozwana S. C. zawarła z poprzednikiem prawnym powoda (...) Finanse Sp. z o.o. Sp. k. z/s w P. umowę pożyczki gotówkowej nr (...).

W ramach przedmiotowego kontraktu powód przyznał pozwanej kwotę pieniężną w wysokości 500,00zł.

Umowa miała charakter terminowy, pozwana zobowiązała się do zwrotu pożyczonej kwoty pieniężnej w 25 tygodniowych ratach w wysokości 31,22zł każda, począwszy od dnia 24 grudnia 2008r.

Pozwana nie wykonała w całości postanowień umowy i posiadała powoda zaległości.

W dniu 3 lipca 2009r. powód wypowiedział pozwanej umowę pożyczki.

(umowa k. 5, wypowiedzenie umowy k. 6-7, KRS k. 8-10, regulamin pożyczek gotówkowych k. 11)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Stosownie do treści art. 353 § 1 kc, podstawowym obowiązkiem dłużnika jest spełnienie świadczenia. Prowadzi ono do zaspokojenia interesu wierzyciela, wskutek czego zobowiązanie wygasa.

Artykuł 354 kc określa obowiązki dłużnika w ten sposób, że oprócz treści zobowiązania rozumianej jako nakazy wyrażone w czynności prawnej stanowiącej źródło zobowiązania oraz odnoszących się do tego zobowiązania normach prawnych jego zachowanie powinno odpowiadać trzem dalszym wzorcom postępowania - celowi społeczno-gospodarczemu, zasadom współżycia społecznego, a także ewentualnie ustalonym zwyczajom, natomiast art. 355 kc określa sposób, w jaki dłużnik powinien wykonywać zobowiązanie i w tym znaczeniu stanowi swoistą kontynuację uregulowań zawartych w art. 354 kc i jednocześnie przepis ten definiuje pojęcie należytej staranności oraz ustanawia obowiązek dokładania owej staranności.

Niedostosowanie się przez dłużnika do opisanych wyżej wymagań sprawia, że dojdzie do nienależytego wykonania zobowiązania lub niewykonania całkowitego (art. 471 kc). Każda bowiem rozbieżność pomiędzy prawidłowym spełnieniem świadczenia a rzeczywistym zachowaniem się dłużnika rodzi odpowiedzialność kontraktową. Nienależyte wykonanie zobowiązania ma bowiem miejsce wtedy, gdy zachowanie dłużnika zmierzało do spełnienia świadczenia, jednak osiągnięty przez niego wynik nie spełnia wymogów świadczenia, do którego dłużnik był zobowiązany. Wskazać jednak należy, że dłużnik zawsze, bez względu na rodzaj winy, odpowiada wobec wierzyciela za uchybienia obowiązkowi dołożenia należytej staranności (art. 355 kc).

Poprzednika prawnego powoda oraz pozwaną wiązała ważna i skuteczna umowa pożyczki w rozumieniu art. 720 i n. kc.

Strony w ramach istniejącego kontraktu uzgodniły elementy przedmiotowo i podmiotowo istotne oraz w sposób jednoznaczny i indywidualny określiły prawa i obowiązki podmiotów zobowiązań.

Powód w sposób właściwy przekazał pozwanej umówione świadczenie, natomiast pozwana w sposób nienależyty wykonała zobowiązanie zachowując się wbrew treści umowy poprzez zaniechanie kontynuowania uiszczania spłaty należności wynikających z istniejącego stosunku obligacyjnego. Zaniechanie po stronie pozwanej było zawinione albowiem po jej stronie nie ujawniły się żadne okoliczności ekskulpacyjne i egzoneracyjne.

Powyższe spowodowało odpowiedzialność kontraktową po stronie pozwanej i obowiązek naprawienia powstałej z tego tytułu szkody. Uchybienia obowiązkowi pozwanej, która nie spełniła świadczenia spowodowało zasadność zachowania

wierzyciela polegającego poszukiwaniu ochrony prawnej w postępowaniu przed sądem i na przymusowej realizacji świadczenia (por. art. 471 kc i art. 361 § 1 i 2 kc).

Szkoda powoda obejmuje zarówno nieuiszczone przez pozwaną umówione należności pożyczkowe, ale również należności uboczne związane z powstaniem zwłoki po stronie pozwanej oraz z koniecznością przymusowego dochodzenia zwrotu świadczenia.

Pozwana nieskutecznie podniosła zarzut przedawnienia.

Stosownie do treści art. 117 § 2 kc po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne.

Prawo do powołania się na zarzut przedawnienia jest prawem podmiotowym. Konstytutywny element przedawnienia wskazuje art. 117 § 2 kc, a mianowicie po upływie przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia. Powstanie „stanu przedawnienia”, wyrażającego się w możliwości podniesienia zarzutu przedawnienia wymaga spełnienia dwóch przesłanek, tj. istnienia roszczenia, któremu zarzut przedawnienia ma być przeciwstawny oraz upływ określonego czasu.

Przepisy o przedawnieniu mają charakter stabilizujący stosunki prawne i gwarantują ich pewność, dopuszczenie bowiem możliwości realizowania roszczeń bez jakiegokolwiek ograniczenia w czasie prowadziłoby do sytuacji, w której strony pozostawałyby przez dziesiątki lat w niepewności co do swej sytuacji prawnej (por. wyrok s.apel. w Katowicach z dnia 14 lutego 2013r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1007/12, opubl. LEX nr 1289406). Terminem przedawnienia jest taki termin, który ogranicza pod względem czasowym dochodzenie roszczenia majątkowego, a skutkiem jego bezskutecznego upływu nie jest wygaśnięcie roszczenia, lecz niemożność jego dochodzenia (por. wyrok s.apel. w Warszawie z dnia 13 września 2012r. w sprawie o sygn. akt I ACa 120/12, opubl. LEX nr 1281086).

Na podstawie art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Biorąc pod uwagę przytoczone powyżej okoliczności należy jednoznacznie stwierdzić, przy uwzględnieniu daty powstania wierzytelności oraz terminu wytoczenia o nie powodztwa roszczenie dochodzone w niniejszym postępowaniu nie uległo przedawnieniu.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, iż powód przytoczył okoliczności faktyczne właściwie je dokumentując poprzez dołączenie chociażby dokumentu umowy, z których wywodzi legitymację, roszczenie, jego istnienie i wysokość, wymagalność w zakresie należności głównej, należności ubocznych oraz innych kosztów (art. 187 § 1 pkt 2 kpc) i wskazał na dowody, których przeprowadzenie potwierdziło zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 kpc i art. 6kc). Zgodnie bowiem z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 kpc., art. 3 kpc, art. 6 kc), co powód w sposób właściwy uczynił.

W tym miejscu należy wskazać, iż pozwana nie wykazała w żaden sposób zaistnienia podnoszonego przez nią zarzutu, nie przedstawiła na czym polega wadliwość zachowania powoda ani nie zaprezentowała żadnego dokumentu, którego treść pozwalałaby na zrewidowanie stanowiska wyrażonego przez powoda.

Istota ciężaru dowodowego sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem (por. wyrok s.apel w B. z dnia 28 sierpnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 286/14, opubl. LEX nr 1511625).

O roszczeniu ubocznym orzeczono w oparciu o treść art. 481 § 1 i 2 kc oraz o znowelizowaną na podstawie art. 2 pkt 1 lit. a i art. 2 pkt 2 lit. a i b ustawy z dnia 9 października 2015r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.1830) treść art. 481 § 1 i 2 - 2⁴ kc i art. 359 § 1 i 2 - 2³ kc.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc i w zw. z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2016.623 – j.t. ze zm.).

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.